ദയ

പി. എഫ്. മാത്യൂസ്

ദയ

പി. എഫ്. മാത്യൂസ്
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2023, P. F. Mathews

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

The Sick Woman, a painting by Michael Peter Ancher (1849–1927). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ദയ

കാറ്റിൽ ഇളകിയാടി, പൊങ്ങിയും താണും, പതുക്കെ പതുക്കെ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരപ്പൂപ്പൻതാടി കിടപ്പറയുടെ ജനലിലൂടെ മുറിയിലേക്കു കയറി ജലം നിറച്ച കിടക്കയിലേക്കു വീണ് ഇനിയൊന്നിനും വയ്യെന്ന പറയാതെ പറഞ്ഞ്, പതിഞ്ഞമർന്നു കിടക്കുകയാണ്. അപ്പൂപ്പൻതാടിയെന്നല്ല, അമ്മൂമ്മത്താടിയെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. പിന്നിൽ വിശറി ഞൊറിവും മുന്നിൽ മടിശ്ശീലയുമൊക്കെയായി പുരാതന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി മട്ടിൽ ഉടുപ്പിച്ച വെള്ളമുണ്ടും ചട്ടയും നേരിയ ചുളിവുപോലും പറ്റാതെ അതേപടിയുണ്ട്. മേക്കാമോതിരം അഴിച്ചുകളഞ്ഞതിനാൽ കാതിലെ വലിയ തുളകൾ പതുക്കെപ്പതുക്കെ അടഞ്ഞുതുടങ്ങി. തൂവെവെള്ളനിറമുള്ള തലയിണയിൽ പരിവേഷമായി പരന്നുകിടന്നിരുന്ന വെള്ളിത്തലമുടി കോതിയൊതുക്കി കെട്ടിവച്ചു എസ്തർ. ഇനി മേലാകെ മാർദ്ദവത്തോടെ വാസനത്തൈലമിട്ട് ഒപ്പിയൊപ്പി തുടച്ചു കുളിപ്പിക്കണം. കാനഡയിലുള്ള ഇളയമകൻ പതിനൊന്നരയ്ക്ക് വീഡിയോ കോളിൽ വരുമ്പോൾ തൊണ്ണൂറ്റിരണ്ടുകാരി അമ്മൂമ്മ ലൂർദ്ദ് മാതാവിനേപ്പോലെ സുന്ദരിയായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിലും എക്കാലവും സുന്ദരിയമ്മൂമ്മയെന്നാണ് അയലത്തുകാരും ഇടവകക്കാരുമൊക്കെ അവരെ വിളിച്ചിരുന്നത്. അമ്മൂമ്മയെ ചുറ്റിയുള്ള സകലത്തിനും സൗന്ദര്യവും, സുഗന്ധവുമുണ്ട്. അന്നൊക്കെ കുർബ്ബാനയുടെ അവസാനത്തിൽ തിരുവോസ്തി കൈക്കൊള്ളാനായി ചട്ടയും മുണ്ടും ചിത്രശലഭം പോലെയുള്ള ബ്രൂച്ചുകുത്തിയ നാടനുമണിഞ്ഞ് ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് എണീറ്റ് അൾത്താരയിലേക്ക് അമ്മൂമ്മ നടക്കുമ്പോൾ പള്ളിയാകെ യൂഡികൊളോണിന്റെ സുഗന്ധത്തിൽ മയങ്ങിപ്പോകുമായിരുന്നത്രേ.

കിടക്കയിലേക്കു വീണിട്ടും ഉരിയാട്ടം നിലയ്ക്കുന്നതുവരെ വാക്കിലും നോക്കിലും അമ്മൂമ്മ ആ സൗന്ദര്യം നിലനിർത്തി.

എല്ലാ പിറന്നാളുകളും പായസം വച്ചും വിളമ്പിയും ആഘോഷിച്ചിരുന്ന അമ്മൂമ്മയുടെ തൊണ്ണൂറ്റിരണ്ടാം പിറന്നാൾ ഒരു നുള്ള പഞ്ചസാരയുടെ മധുരം പോലുമില്ലാതെ കടന്നുപോയി. കാനഡയിൽ നിന്നുള്ള ഉത്തരവാണ്. ഇത്രയും പ്രായമായെന്ന വിചാരം അമ്മൂമ്മത്താടിയെ മരണത്തിലേക്കു പറപ്പിച്ചുകളഞ്ഞാലോ എന്നാണ് ആ നിഷ്കളങ്കന്റെ പേടി. ആറുവർഷമായി കിടക്കയോടൊട്ടിയ മാർത്താ മറിയം എന്ന പേരുള്ള അമ്മൂമ്മയുടെ നാവ് കഴിഞ്ഞ ആറുമാസമായി തീർത്തും ചലനമില്ലാതായി. ഓർമ്മയും കൈവിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടാകണം. പണക്കാരനായ ഇളയ മകനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ഒരു നോക്കു കാണാൻ വന്നിരുന്ന മറ്റു മക്കളും പേരക്കുട്ടികളും ആ മുറിയിൽ കയറി വാതിലടച്ചാലുടൻ അമ്മൂമ്മയുടെ പഴങ്കാലത്തെ കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും ഓർത്തെടുക്കാനും പരിഹസിക്കാനുമൊക്കെ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അമ്മൂമ്മയെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ശമ്പളക്കാരിയായി വന്ന എസ്തറിന് ആ നേരങ്ങളിലൊന്നും കണ്ണും കാതും നാവുമില്ല. എന്നാലും ആ കള്ളപ്പരിഷകളുടെ ദുഷ്ടവചനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ അവൾ അവളോടുതന്നെ പറയാറുണ്ട്:

"എന്റെ നിത്യസഹായ മാതാവേ... ഇവറ്റകൾ ഇവിടെ ഇരുന്നു പറയുന്ന ദുഷിപ്പുകളെല്ലാം കേൾക്കാൻ പാകത്തിൽ ഇത്തിരി നേരം അമ്മൂമ്മയുടെ കാതുകൾ നീ തുറന്നിടണേ..."

"എന്നിട്ടെന്നാത്തിനാ... മോളേ..." മാതാവു ചോദിക്കും.

"അമ്മൂമ്മ ജീവിതത്തിലേക്കു മടങ്ങിവരുമ്പോ ഇവറ്റകളോടെല്ലാം എണ്ണിയെണ്ണി ചോദിച്ച് പ്രതികാരം വീട്ടാനേ..."

"ഓ... എന്നാത്തിനാ മോളേ... എന്റെ മോനതിഷ്ടമാകത്തില്ല..."

"ഓഹോ... അപ്പോ അമ്മേം യേശു മോനും കൂടി മനഃപ്പൂർവ്വം നടത്തുന്ന കളികളാണല്ലേ ഇതെല്ലാം... ഇനി മേലാൽ നൊവേനപ്പള്ളീല് ഞാൻ പോകത്തുമില്ല മെഴുതിരി കത്തിക്കത്തുമില്ല..."

എസ്തർ കെറുവിക്കുമ്പോൾ നിത്യസഹായമാതാവ് ഒരു കള്ളച്ചിരി ചിരിക്കും. അത് അമ്മൂമ്മയുടെ മുഖത്തു നിന്നാണ് എസ്തർ വായിച്ചെടുക്കുക.

ബന്ധുക്കളാരുമില്ലെങ്കിൽ ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല. അമ്മൂമ്മയും എസ്തറും മാത്രമായിരിക്കും മുറിയിൽ. ഇതൊരു കുഗ്രാമമാണെങ്കിലും ഇത്തിരി അകലെയുള്ള ടൗണിലെ വലിയ ഫ്ലാറ്റുകളിലും ഓഫീസുകളിലും അലങ്കരിക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന വിലകൂടിയ ഇറക്കുമതി പൂക്കൾ കൃത്യമായിത്തന്നെ വീട്ടിലെത്തിയിരിക്കും. അതുവന്നാലുടൻ ഇതളു വാടിത്തളർന്ന പൂക്കളെടുത്തു മാറ്റി കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കവിളുപോലെ നനുത്ത പുതുപുത്തൻ പൂക്കൾ അതിലു വയ്ക്കും. പതിനൊന്നരമണിക്ക് വീഡിയോ കോളിലു വരുന്ന മകന് ആദ്യമേ തന്നെ അതു കാണിച്ചുകൊടുക്കണം. ഒരിക്കലെങ്ങാനും പൂപ്പാത്രത്തിനു ചുറ്റും മേശയിലും തറയിലും വാടിയ ഇതളുകൾ വീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് അയാൾ ഫോൺ കട്ടുചെയ്തുകളഞ്ഞു. അങ്ങേരുടെ ദ്വേഷ്യം അങ്ങനെയാണ്. ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്നു വന്നപ്പോൾ എസ്തർ കാണുന്നത് അമ്മൂമ്മയുടെ തൂവെള്ള വിരിപ്പിട്ട ജലക്കിടക്കയിൽ കാലടിയ്ക്കരികിലായി ഒരു വാടിയ ഇതൾ വീണുകിടക്കുന്നതാണ്. അമ്മൂമ്മയുടെ തലയ്ക്കലെ മേശയിലിരിക്കുന്ന പൂപ്പാത്രത്തിലെ വാടിയ പൂവിതൾ എങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു എന്നാലോചിച്ചുകൊണ്ട് എസ്തർ അതെടുത്തപ്പോഴാണ് കൈകളിൽ തരിപ്പു പടർന്നത്. അത് പൂവിന്റെ ഇതളല്ലായിരുന്നു. അമ്മൂമ്മയുടെ പാദത്തിൽ നിന്ന് അടർന്നുപോയ തള്ളവിരല്. ഇത്രയും കാലത്തെ ശുശ്രൂഷാ പണിക്കിടയിൽ ആദ്യമായാണ് ഇങ്ങനെയൊരനുഭവം. ബന്ധുക്കളും അയലത്തുകാരും വരുന്നതിനു മുമ്പേ മുറ്റത്തെ കുറ്റിക്കാട്ടിലോ മറ്റോ കുഴിച്ചിട്ടാലോ എന്നാണാദ്യം വിചാരിച്ചത്. പതിനൊന്നരയുടെ വീഡിയോ കോളിന്റെ കാര്യമോർത്തപ്പോൾ അതു വലിയൊരു അബദ്ധമാകുമെന്നു തോന്നി. പള്ളിയാസ്പത്രിയിൽ നിന്ന് പ്രത്യേക പരിശോധനയ്ക്കു വന്നുപോകുന്ന വയസ്സൻ ഡോക്ടറെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാകും ബുദ്ധി എന്നവൾ വിചാരിച്ചു.

"അതിപ്പം ആരോടും ചോദിക്കാനും പറയാനുമൊന്നും പോകണ്ടന്നേ... പറമ്പിലെങ്ങാനും കുഴിച്ചിട്ടാ മതി."

ഡോക്ടറുടെ മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ ചില കുറുമ്പൻ കുട്ടികളുടെ വർത്തമാനമാണ് ഓർമ്മവന്നത്. ഇനീം ശേഷിച്ച വിരലുകളും കൂടി ഇതേപോലെ വാടിക്കൊഴിഞ്ഞു പോകും. അപ്പോഴെല്ലാം ഇങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്താൽ മതി. കാനഡക്കാരനോട് ഡോക്ടർ തന്നെ സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടി വരുമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പുള്ളിക്കാരൻ ഒരു ചെറു ചിരിയോടെ അതങ്ങ് ഏറ്റെടുത്തു. എന്നാലും ഇനിയും വിരലുകളെല്ലാം കൊഴിയുന്നതും നോക്കി നിൽക്കണമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു മനപ്രയാസമായി എസ്തറിന്. പാവം... സൗന്ദര്യമില്ലാത്ത ഒരു നിമിഷം സങ്കൽപ്പിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത അമ്മൂമ്മ ഇതെങ്ങനെ സഹിക്കും.

എട്ടൊമ്പതു മാസത്തിനു മുമ്പുള്ള അമ്മൂമ്മയേയാണ് അവൾക്ക് ഓർമ്മവരുന്നത്.

"എസ്തറേ... നീ എന്നെ നോക്കിയില്ലേലും അപ്പുറത്തുള്ള മനുഷ്യേന്റെ കാര്യമൊന്ന് നോക്കണേട്ടോ..."

"അപ്പാപ്പനൊരു കുഴപ്പവുമില്ലല്ലോ അമ്മച്ചീ... പിന്നെന്നാത്തിനാ വെഷമിക്കുന്നേ..."

"കുഴപ്പമില്ലെന്നാരാ പറഞ്ഞത്... അപ്പടീം കുഴപ്പമാ... ജെറിമോന്റെ കണ്ണു തെറ്റുന്ന നേരം വീട്ടീന്നു തന്നെ ഇറങ്ങിപ്പോകും... അതല്ല്യോ വലിയ കുഴപ്പം... ജെറിമോനാണേൽ അടുക്കളപ്പണിയൊഴിഞ്ഞിട്ടു നേരോമില്ലല്ലോ..."

അപ്പാപ്പനേക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോ അമ്മൂമ്മയ്ക്ക് വലിയ ഉണർവ്വായിരുന്നു.

ഏഴെട്ടു കൊല്ലം മുമ്പ് അമ്മൂമ്മയുടെ മുൻനിരയിലെ പല്ല് അടർന്നുപോയി. അതു വലിയ സങ്കടമായി. യാതൊരു കേടുമില്ലാത്ത പല്ലായിരുന്നു. ഓട്ട വീണ ചിരി കാണിക്കാൻ മടിച്ച് അമ്മൂമ്മ ചുണ്ടുകൾ ചേർത്തടച്ചായി നടത്തം. തന്റെ ചിരിക്കാത്ത മുഖം മരിച്ചതിനു തുല്യമെന്നാണ് അമ്മൂമ്മയുടെ വിചാരം.

"ഇപ്പം വളരെ ഭംഗീല് പല്ലുകളൊക്കെ മാറ്റിവയ്ക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ ഒള്ളതല്ല്യോ... അതോണ്ടാ ഞാനതു പറഞ്ഞേ... എനിക്ക് പുതിയൊരു പല്ലു വയ്ക്കണം... അപ്പാപ്പനതു കേട്ടിട്ടു പറഞ്ഞതെന്നാന്നറിയോ..."

കുറച്ചുനേരം മിണ്ടാതിരുന്ന്, എസ്തറിനെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ട് സ്വരം മാറ്റി, പള്ളീലച്ചൻമാരുടെ തൊണ്ടയിൽ അമ്മൂമ്മ പറഞ്ഞു.

"നാലുമണിയായില്ലേ മറിയേ... ഇരുട്ടാനിനി ഏറെ നേരമില്ല..."

എസ്തറിന് അതുകേട്ടിട്ട് അതിശയം തോന്നി.

"അപ്പാപ്പൻ കവിയാകേണ്ട ആളായിരുന്നു. അല്ലേ അമ്മാമ്മേ..."

"ഓ കവിയിപ്പം കണ്ണുതെറ്റിയാല് കസ്തുതിപ്പിള്ളാര്ടെ പോലെ മരത്തിലും പുരപ്പുറത്തും പെടച്ചു കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാ..."

എസ്തർ ഒന്നും പറയില്ലെന്ന് തീർച്ചയുള്ളതിനാൽ ഏറെ ചിന്തിച്ച് മനപ്പാഠമാക്കിയതു പോലെ ഒരു വാചകം അമ്മൂമ്മയുടെ നാവിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി വന്നു.

"ഓർമ്മയില്ലാതായാപ്പിന്നെ ചാകുന്നതാ നല്ലത് അല്ല്യോടി മോളേ..."

'അങ്ങനൊന്നും പറയാതെ അമ്മച്ചീ...' എന്നൊക്കെയാണ് മറുത്ത് പറയേണ്ടത്... എന്നാൽ അമ്മൂമ്മയോടങ്ങനെ കള്ളം പറയാനൊക്കില്ല. അമ്മൂമ്മയ്ക്കതിഷ്ടമേയല്ല. ആ ദിവസം അമ്മൂമ്മ കുറേ മിണ്ടാതിരുന്നു. പിന്നെ പറഞ്ഞു.

"പൊറം നാട്ടിലൊക്കെ വേദന തിന്നു കഴിയുന്നോരെ കൊന്നുകളയാൻ നെയമമുണ്ട്... അല്ല്യോടീ..."

എസ്തർ മിണ്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സൂത്രത്തിൽ മുറിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്തു. അമ്മൂമ്മയും നാലഞ്ചു ദിവസത്തേക്ക് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എന്തായിരിക്കും അവരാലോചിക്കുന്നതെന്ന് ഓർത്ത് അവൾ ആറു നാളു വിഷമിച്ചതു മാത്രം ശേഷിച്ചു. അമ്മൂമ്മയും മറവി പിടിച്ചുകാണുമോ. പക്ഷേ, എസ്തറിനാണ് തെറ്റിയത്. ഏഴാം നാൾ മൂത്തമകളുടെ കുരുത്തംകെട്ട പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസുകാരി മകൾ വന്നുപോയപ്പോൾ ചെറുചിരിയോടെ അവർ എസ്തറിനു നേരെ ഒരു വെള്ളക്കടലാസു നീട്ടിയിട്ടു വായിച്ചു നോക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എസ്തർ ചുണ്ടുകളനക്കാതെ അതു വായിക്കുന്നത് അമ്മൂമ്മ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിയിരുന്നു. തീവ്രമായ വേദന സഹിച്ച്, മരിക്കാതെ കോലം കെട്ടു കിടക്കുന്ന സമയം വരുമ്പോൾ മാർത്താ മറിയം എന്ന പേരായ തന്നെ കൊന്നുതരുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സമ്മതപത്രമായിരുന്നു അത്. കൈയ്യൊപ്പിനു പുറമേ തള്ളവിരൽ മഷിയിൽ മുക്കി പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

"അമ്മൂമ്മയെന്നാ പരിപാടിയാണീ കാണിച്ചേ... ആ പൊങ്കൊച്ചിതു പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കത്തില്ല്യോ..."

"ഇല്ലന്നേ... അവൾക്കു ഞാനെന്റെ പച്ചക്കല്ലു വച്ച പൊന്നിന്റെ മോതിരം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുവാ... തലതെറിച്ചവളാണേലും സ്വർണ്ണക്കൊതിച്ചിയല്ല്യോ..."

"എന്നതായാലും ഇതു ശരിയായില്ല..."

നേരു പറഞ്ഞാൽ അവൾക്കിത്തിരി സങ്കടമൊക്കെ വന്നിരുന്നു. എന്നിട്ടും കണ്ണീരു മറച്ചുപിടിക്കാനൊന്നും പോയില്ല.

"എടി പെണ്ണേ... ഞാൻ ചത്താ നിന്റെ വരുമാനം നിന്നുപോകത്തൊന്നുമില്ല... അതിനൊള്ള പരിപാടിയൊക്കെ ചെയ്തുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്... പിന്നെ കൊന്നുതരുന്നതിനുള്ള കൂലി വേറേം കിട്ടും..."

എസ്തറിനു ഭയങ്കരമായിട്ടു കലികയറിയെന്നു മാത്രമല്ല കുട്ടിക്കാലംതൊട്ടു കേട്ടു പഠിച്ച തെറികളെല്ലാം നാവിലേക്കു കയറിവരികയും ചെയ്തു. തെറിവാക്കുകളേയെല്ലാം വകഞ്ഞുമാറ്റിക്കൊണ്ട് എസ്തർ പറഞ്ഞു:

"ദേ... തള്ളേ നിങ്ങട ഒരു പുല്ലും എനിക്കു വേണ്ട... മേലനങ്ങി പണിയെടുത്തു കാശുണ്ടാക്കാനൊക്കെ എസ്തറിനറിയാം... ആരാച്ചാരുടെ പണിക്കെന്നെ കിട്ടത്തില്ല... അതു നിങ്ങട മൂത്തമോളോടും പേരക്കുട്ടിയോടും തന്നെ പറഞ്ഞാ മതി... ഞാൻ ദാണ്ട് പോകുവാ..."

ഒറ്റ മൂച്ചിനു പറഞ്ഞുപോയതാണ്. പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു പാലിക്കാനും തോന്നി. കെട്ടും മാറാപ്പുമെടുത്ത് മക്കൾക്കു നാലുവരി സന്ദേശവുമയച്ച് എസ്തർ പുറപ്പെട്ടു. നാലാം നാൾ മൂന്നുമക്കളും കൂടി കാറും പിടിച്ചു വീട്ടിലെത്തി. കാനഡക്കാരൻ വിളിയോടു വിളി. എസ്തർ പോന്നതിൽപ്പിന്നെ അമ്മൂമ്മ പച്ചവെള്ളം ഇറക്കിയിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മിണ്ടാട്ടവുമില്ലാതായി. സർവ്വത്തിനും കാരണക്കാരിയായ മൂത്തമകളുടെ തലതെറിച്ച മകൾ അവളുടെ തെറ്റു സ്വയമേ കമ്പസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ചെറിയൊരിടവേളയ്ക്കു ശേഷം എസ്തർ വീണ്ടും അമ്മൂമ്മയുടെ അരികിലെത്തി. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ അത്രയ്ക്കൊന്നും സുഗന്ധിയല്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന സുന്ദരിയമ്മൂമ്മ ഒന്നു ചിരിച്ചുവെങ്കിലും ആ ചിരിയിൽ ആത്മാവില്ലായിരുന്നുവെന്ന് എസ്തറിനു തോന്നി. അമ്മൂമ്മയുടെ നാവ് പതുക്കെ പതുക്കെ നിശ്ചലമാകാൻ തുടങ്ങിയത് അന്നുമുതലാണ്. എസ്തർ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും അതൊന്നും കേൾക്കാത്തമട്ടിൽ അവരെപ്പോഴും മയക്കമായിരിക്കും. അത് അഭിനയമാണോ എന്ന് അവൾക്കു നല്ല തീർച്ചയില്ല. പിന്നെപ്പിന്നെ അമ്മൂമ്മയ്ക്കതു വഴക്കമായി. അവരുടെ രാപ്പകലുകൾ സ്വരങ്ങളില്ലാത്തതായി. പഴയ പാട്ടുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ പുഞ്ചിരിയോടെ കേട്ടിരുന്ന അമ്മൂമ്മ 'ആകാശപ്പൊയ്കയിലുണ്ടൊരു പൊന്നുംതോണി' കേട്ടിട്ടുപോലും മുഖം ചുളിക്കാൻ തുടങ്ങി. പതുക്കെ പതുക്കെ നാവുപോലെ കൈകളുടെ പ്രവർത്തനവും ഇല്ലാതായി. അമ്മൂമ്മയ്ക്കു വേദനയുണ്ടോ എന്നുപോലും അറിയാൻ കഴിയാതായി. ആ സമയത്താണ് പൂമുഖപ്പടിയിലെ ചവിട്ടുകളിൽ നിന്നു വഴുക്കി വീണ അപ്പാപ്പൻ മരിച്ചുപോയത്. വീഴ്ച അത്രയ്ക്കു ഗുരുതരമായിരുന്നില്ല. എല്ലാത്തിനും എന്നതുപോലെ വിട പറയുന്നതിനും ഒരു കാരണം വേണമല്ലോ എന്നേ പറയാനാകൂ.

"അപ്പൻ പോയ കാര്യം ഒരു കാരണവശാലും അമ്മയറിയണ്ട കേട്ടോ..."

കാനഡേന്ന് സഹോദരങ്ങൾക്കും എസ്തേറിനും ശബ്ദസന്ദേശം വന്നു.

"അതെന്നാ പരിപാടിയാണ്. പത്തെഴുപതുകൊല്ലം ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞോരല്ലേ. അവര്... ഒരു നോക്ക് കാണാൻ വിടാതെ എങ്ങനാ..."

എന്ന വാചകം നാവിലേക്കെത്തും മുമ്പ് എല്ലാവരും മനസ്സിലിട്ടുതന്നെ മായ്ച്ചുകളഞ്ഞു. വൈകുന്നേരം ശവസംസ്കാരം നടക്കുവോളം എസ്തർ അമ്മൂമ്മയുടെ മുറിയിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിയില്ല. മരിച്ച വീടിന്റേതായ വിലാപങ്ങളെല്ലാം അവർ കരുതലോടെ വാതിലിനു പുറത്ത് അടച്ചുവച്ചു. എന്നാൽ കുന്തിരിക്കത്തിന്റെ വാസന മാത്രം ആ വീട്ടിലെ എല്ലാ മുറികളിലും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ ശവമെടുക്കാൻ വന്ന പള്ളീലച്ചൻമാരുടെ പാട്ടും പ്രാർത്ഥനയും അവരുടെ നിയന്ത്രണങ്ങളെല്ലാം വിട്ടു പുറത്തേക്കൊഴുകിയെങ്കിലും അതൊന്നും കേൾക്കാതിരിക്കാൻ മൂത്തമകൾ അമ്മയുടെ ഇരുചെവികളിലും പഞ്ഞിത്തുണ്ടുകൾ തിരുകിവച്ചിരുന്നു. അപ്പാപ്പനെ യാത്രയാക്കിയിട്ട് സന്ധ്യക്ക് മക്കളെല്ലാവരും കൂടി അകമുറിയിൽ കൂടിയിരുന്നു കട്ടൻകാപ്പിയും കുടിച്ച് വർത്തമാനം പറയുന്ന നേരത്ത് കറന്റ് പോയതൊഴിച്ചാൽ എല്ലാം ഭംഗിയായി എന്നു തന്നെ പറയണം. മുറിയിലെ ഇരുട്ടകറ്റാൻ നീളൻ മെഴുതിരിയിൽ നാളം പറ്റിച്ച് അമ്മൂമ്മയുടെ മുറിയിലെത്തിയ എസ്തർ അതിശയത്തോടെ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു. ചത്ത തടിപോലെ കിടന്നിരുന്ന അമ്മൂമ്മയുടെ രണ്ടു കണ്ണുകളിൽ നിന്നും ചാലുകുത്തി കണ്ണീരൊഴുകിയിരിക്കുന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എസ്തറിന് പറഞ്ഞറിയിക്കാനാകാത്ത സങ്കടമുണ്ടാകുകയും അത് കഴുത്തിനും നെഞ്ചിനുമിടയിൽ പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പുകച്ചിലില്ലാതാക്കാൻ മറ്റു വഴികളൊന്നുമില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ അമ്മൂമ്മയുടെ അരികിലിരുന്ന് അവളും കുറച്ചു നേരം കണ്ണീരൊഴുക്കി. എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും കൊട്ടിയടച്ച് ചത്തതുപോലെ കഴിയുമ്പോഴും അമ്മൂമ്മ എല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും അതു തിരിച്ചറിയാതെപോയത് തന്റെ വലിയൊരു കുറവായിരുന്നുവെന്നും എസ്തർ കണക്കു കൂട്ടി. അന്നു രാത്രി അവരുറങ്ങിയില്ല. തുടർന്നു വന്ന രണ്ടാഴ്ചയോളം എസ്തറിന്റെ ഉറക്കം ഏറെക്കുറെ അവസാനിച്ച മട്ടിലായിരുന്നു. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുമ്പോഴേക്കും സുന്ദരിയമ്മൂമ്മ മുന്നിലു വന്നു നിൽക്കും. പിന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ ചൂണ്ടുവിരൽ അവൾക്കു നേരെ നീട്ടും. മയക്കത്തിൽ നിന്നു ഞെട്ടിയുണർന്ന് അവൾ തള്ളയുടെ വിരലുകൾ കരിഞ്ഞുണങ്ങിയ മരക്കൊള്ളിപോലുള്ള കാലുകൾ തലോടും. പിന്നെയങ്ങനെ ഇരിക്കും, നേരംവെളുക്കുവോളം. അമ്മൂമ്മയോടു ദയവു കാണിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല വലിയ നീതികേടാണ് ചെയ്തതെന്നും അവൾക്കു തോന്നി.

അപ്പൂപ്പൻ മരിച്ചതിന്റെ രണ്ടാം മാസം എസ്തർ കാനഡയിലേക്ക് വീഡിയോ വിളിച്ച് അമ്മൂമ്മയുടെ കൊഴിയുന്ന കാൽവിരലുകളും തട്ടിടിഞ്ഞ കാതും പതിവിലും തുറന്ന മൂക്കും നെറ്റിയിലെ പിടച്ച ഞരമ്പുകളും കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

"ഇനി ഏറെ നേരമൊന്നും കാണത്തില്ല... ഇന്നുതന്നെ പുറപ്പെട്ടാൽ അത്രയും നല്ലത്..."

അമ്മൂമ്മയേക്കുറിച്ച് എല്ലാം അറിയുന്ന എസ്തർ പറഞ്ഞാൽ കാനഡക്കാരന് എതിർവാക്കില്ല. അയാൾ പിറ്റേന്നുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. മറ്റു മക്കളും പേരക്കുട്ടികളും അയാളു വരുമ്പോഴേക്കും ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. പ്രത്യേകമായി വിവരിക്കേണ്ടുന്ന നാടകീയ സംഭവങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ, പഴുത്തു പാകമായ ഒരില ചെറുകാറ്റിൽ പതുക്കെ അടരുന്നതുപോലെ അമ്മൂമ്മ മരണമടയുകയും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ഐസുപെട്ടിയിലൊന്നും കിടത്താതെ അപ്പാപ്പന്റെ കല്ലറയിൽത്തന്നെ അടക്കുകയും ചെയ്തു. സെമിത്തേരിയിൽ നിന്നു വീട്ടിലെത്തിയപാടെ എസ്തർ തന്റെ കെട്ടും മാറാപ്പും എടുത്തു പോകാനിറങ്ങുന്നതു കണ്ട് വീട്ടുകാർ മഹാമനസ്കതയോടെ തടയുവാൻ നോക്കിയെങ്കിലും അവൾ വഴങ്ങിയില്ല. പള്ളിയാസ്പത്രിയിലെ കുറുമ്പൻ ഡോക്ടറും അവളുടെ പക്ഷം തന്നെ പിടിച്ചു. തന്റെ കാറിൽ അവളെ തീവണ്ടി സ്റ്റേഷനിലെത്തിക്കാമെന്നും ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

കുറുമ്പൻ ഡോക്ടർക്ക് അറുപതിലേറെ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആള് രസികനായിരുന്നു. പോകുന്ന വഴി പുഴയുടെ അരികിൽ വണ്ടി നിർത്തിയിട്ട് തനിക്കൊന്നു പുകയ്ക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം സിഗരറ്റ് കത്തിച്ചു വലിച്ചു പുകവിടുന്നതു കണ്ടിട്ട് എസ്തർ പറഞ്ഞു:

"വലി തുടങ്ങിയ കുട്ടികളേപ്പോലെയാ ഡോക്ടർ വലിക്കുന്നേ..."

"വലിയവരെങ്ങനാ വലിക്കുന്നതെന്ന് നീയൊന്നു കാണിച്ചുതാ."

എന്നു പറഞ്ഞ് ഡോക്ടർ ഒരു സിഗരറ്റ് അവൾക്കു നേരെ നീട്ടി. അവളതു കത്തിച്ച് വളരെ മനോഹരമായി പുകയൂതി വിടുന്നതു കണ്ട് ഡോക്ടർ ചിരിച്ചു. വലിച്ചു തീർന്നപ്പോൾ ഡോക്ടർ അവളോട് അമ്മൂമ്മയുടെ ആ കത്തെവിടെയാണ് വച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ തന്റെ ബാഗിൽ നിന്ന് അതെടുത്തു കൊടുത്തു. ഡോക്ടർ അതു വാങ്ങി ഒരുവട്ടം കൂടി വായിച്ചു നോക്കിയിട്ട് തീപ്പെട്ടിയുരച്ചു കത്തിച്ചു. അമ്മൂമ്മയുടെ കൈയ്യൊപ്പും വിരലടയാളവുമുള്ള ആ കടലാസിൽ നിന്ന് അവരുടെ ആത്മാവുപോലെ നേരിയ പുക കാറ്റിനൊപ്പം ഇളകിയാടി, അപ്പൂപ്പൻതാടിപോലെ മേലേക്കുയർന്നു...

"എന്നാത്തിനാ കത്തിച്ചു കളഞ്ഞത്... ഓർമ്മയ്ക്കായിട്ടു കാത്തു വച്ചതാ ഞാൻ."

"അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല... ചില ഓർമ്മകളെ കിട്ടിയിടത്തു തന്നെ കളയുന്നതാണു നല്ലത്..."

കരിഞ്ഞു ശേഷിച്ച കടലാസ് ഡോക്ടർ പുഴയിലേക്ക് എറിഞ്ഞു. അത് വെള്ളത്തിൽ കുതിർന്ന് അലിഞ്ഞു ഇല്ലെന്നായി.

"പോകാം..."

ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. എസ്തർ തലയാട്ടി.

□

പി. എഫ്. മാത്യൂസ്

കൊച്ചി സ്വദേശി. നോവൽ, കഥ, തിരക്കഥ മാദ്ധ്യമങ്ങളിൽ സജീവം. ചാവുനിലം, ഇരുട്ടിൽ ഒരു പുണ്യാളൻ, കടലിന്റെ മണം (2021) എന്നീ നോവലുകളും തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ, ചില പ്രാചീന വികാരങ്ങൾ, പതിമൂന്ന കടൽക്കാക്കകളുടെ ഉപമ, മുഴക്കം തുടങ്ങിയ കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഈ. മ. യൗ. എന്ന തിരക്കഥയും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുത്രൻ, കുട്ടിസ്രാങ്ക്, ഈ. മ. യൗ., അതിരൻ എന്നീ ചലച്ചിത്രങ്ങൾക്കു തിരക്കഥയെഴുതി. ശരറാന്തൽ, മിഖായേലിന്റെ സന്തതികൾ, റോസസ് ഇൻ ഡിസംബർ, ചാരുലത, ദൈവത്തിന് സ്വന്തം ദേവൂട്ടി തുടങ്ങിയ ടെലിവിഷൻ പരമ്പരകളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുട്ടിസ്രാങ്കിന്റെ തിരക്കഥയ്ക്ക് ദേശീയ അവാർഡും ശരറാന്തൽ, മിഖായേലിന്റെ സന്തതികൾ എന്നിവയുടെ രചനയ്ക്ക് സംസ്ഥാന അവാർഡും മുഴക്കം, അടിയാളപ്രേതം എന്നിവയ്ക്ക് അക്കാദമി അവാർഡും ലഭിച്ചു. എസ് ബി ഐ അവാർഡ് ചാവുനിലത്തിനും വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ പുരസ്കാരം പതിമൂന്ന കടൽക്കാക്കകളുടെ ഉപമയ്ക്കും.

എഴുത്തുകാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക

ഈ കൃതി കൊള്ളാമെന്ന് തോന്നിയാൽ ചുവടെ ചേർത്തിട്ടുള്ള ക്യൂ ആർ കോഡ് വഴി വഴി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അക്കൗണ്ടിലേക്ക് പത്തു രൂപ മുതൽ എത്ര തുകയും നേരിട്ട് അയച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിലൂടെ സ്വതന്ത്ര പ്രകാശനത്തിലേയ്ക്ക് കൂടുതൽ എഴുത്തുകാരെ ആകർഷിക്കുക. എഴുത്തുകാർക്ക് ഇടനിലക്കാരില്ലാതെ നേരിട്ട് സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകി അറിവ് സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ സഹായിക്കുക.

pf mathews

UPI ID: pfmathews-1@okicici

Download QR Code

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അടുത്ത താളിൽ (പിൻകുറിപ്പിൽ).

പിൻകുറിപ്പ്

സായാഹ്ന എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രതിഫലം നല്കുന്നുണ്ടോ എന്നത് പല വായനക്കാരും എഴുത്തുകാരും നിരന്തരം അന്വേഷിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. ഇല്ല. ഒരു സ്വതന്ത്ര പ്രസാധന സംരംഭം എന്ന നിലയ്ക്ക് അതിനു കഴിയില്ല, അതു ശരിയുമല്ല എന്നാണ് സായാഹ്ന കരുതുന്നത്. എന്നാൽ, ഡിജിറ്റൽ കാലത്ത് നമുക്ക് മറ്റൊരു രീതി അവലംബിക്കാവുന്നതാണ്.

ഒരു കൃതി വായിച്ചുതീരുമ്പോൾ അതു കൊള്ളാമെന്നും ഇതെഴുതിയ ആൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലം നല്കേണമെന്നും തോന്നിയാൽ അതേ കൃതിയിൽ കാണുന്ന ലിങ്ക് വഴി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അക്കൗണ്ടിലേക്ക് പത്തു രൂപ മുതൽ എത്ര തുകയും നേരിട്ട് അയച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണ്.

പകർപ്പവകാശം കഴിഞ്ഞ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ തുക സായാഹ്നയുടെ അക്കൗണ്ടിലേക്കായിരിക്കും എത്തുക. അത് കൂടുതൽ കൃതികളുടെ ഡിജിറ്റൈസേഷന് വേണ്ടിയായിരിക്കും ചെലവഴിക്കുക.

കൃതിയോടൊപ്പമുള്ള ക്യൂ. ആർ. കോഡ് സ്കാൻ ചെയ്താൽ ഗൂഗ്ൾ പേ, ഭീംആപ്, തുടങ്ങിയ യുപിഐ ആപ്പുകൾ വഴി ഇഷ്ടാനുസരണം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് നേരിട്ട് പണം അയക്കാവുന്നതാണ്.

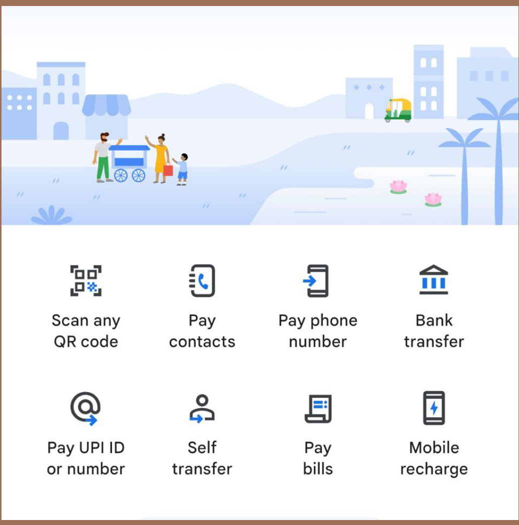

അതേ ഫോണിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് പണം അയക്കേണ്ടതെങ്കിൽ ക്യൂആർകോഡിന്റെ സ്ക്രീൻഷോട്ടെടുത്ത് ഫോണിന്റെ ഗാലറിയിൽ ആണോ അത് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുക. ഗൂഗ്ൾ പേ ആപ്പിൽ Scan any QR code എന്ന ഐക്കണിൽ അമർത്തിയാൽ ക്യൂആർ കോഡ് സ്കാൻ ചെയ്യാനുള്ള സ്ക്രീനിൽ വരുന്നു. അതിന്റെ താഴെ Upload from gallery എന്ന ഐക്കണിൽ തൊട്ട് ഗാലറിയിലുള്ള സ്ക്രീൻഷോട്ട് സെലക്റ്റ് ചെയ്യുക. തുക ടൈപ്പ് ചെയ്ത് സാധാരണ മാതിരി പെയ്മെൻറ് നടത്താം.

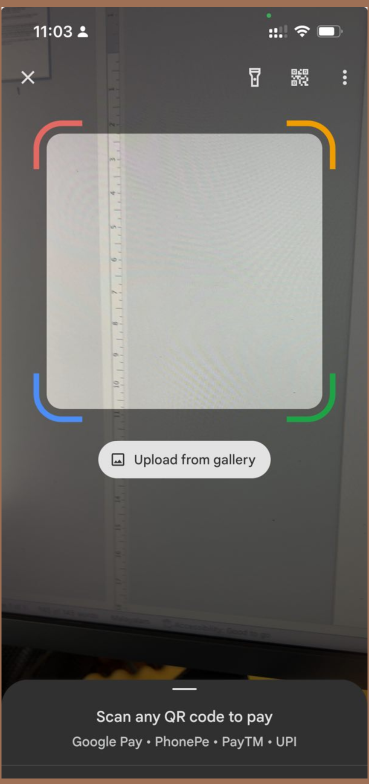

സ്ക്രീൻഷോട്ടിനു പകരം ഇതേ കൃതിയോടൊപ്പം കൊടുക്കുന്ന ക്യൂആർകോഡിന്റെ ചിത്രം ഡൗൺലോഡ് ചെയ്യുകയും ആവാം.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014